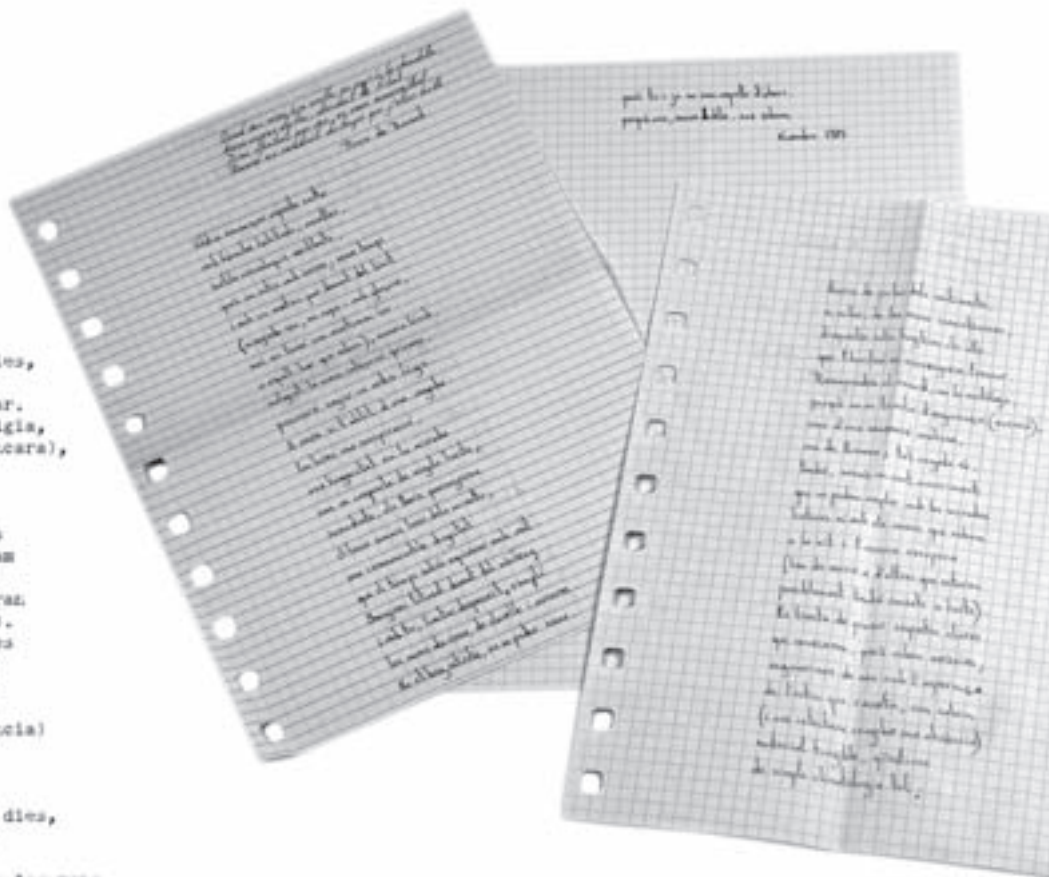

Petit homenatge a Marel

Joan Rosselló
Jeroni Salom

Hauria de parlar dels sentiments, o, millor, de les seves inconstàncies, d'aquella ruta fugitiva als ulls que l'horitzó no aconsegueix trencar. Recordre el record, no la nostàlgia, perquè no es tracta d'enyorança (encara), sinó d'una sensació confusa, com de il·lions; tal vegada és, també, només un cert avorritment que no podem omplir amb les mirades furtives ni amb els cossos que robem a la nit i l'aurora recupera (han de servir a d'altres que estaran possiblement també cansats o farts). No tracta de provar respostes clares que coneixem, però volen errònies; enganar-nos de nou amb l'esperança de l'estiu que s'acosta, com sabem (i ara intentava congelar una absència) material fugible, qüestions de simple climatologia tot; maneres del caràcter, si ho voleu. Avui que plou, després de molta de dies, el vent, que encara m'inquieta més i no em permet dormir (agitació que em ve, ho recordo, de ben petit: les mans tancades sobre les orelles, roges, per no sentir-lo remugar entre els arbres), tan sols durà l'olor de terra molla. No hem compartit suficients silencis per poder-la confondre amb tu, amor.

"Quand vous serez bien vieille, au soir, à la chandelle,
Assise auprès du feu, devidant à filant,
Direz chantaent mes vers, en vous esmerveillant,
Bernard se celebrant du temps que j'étais belle."

Pierre de Ronsard

Voldria començar aquesta carta amb fórmules habituals, amables, inútils circumlocucions veuillesants, però no estic amb ànims; sense temps i amb un martini per damunt del límit (m'agrada sec, en copa i amb glaçons, mai en tassó com acostumen fer a aquell bar que sabem), encara lúcida, malgrat la meua intenció primera, procuraré seguir un ordre lògic. A veure si t'obilit d'una vegada. Em fores una conspiració, una fugacitat en la mirada com un crepuscle de nignils ferits; incendiats, els llavis perseguirien il·lusions sornis fora dels miralls, una irrenunciable dignitat que el temps sabrà equivocar amb vent. Sorgires litoral davant del màrfag i amb tu, l'antic desposseït, s'omplí les mans de roses, de clavells i aurores. No et faig retreta, no va poder esser. Allò que més m'emprenya t'he diré és que t'estim encara, imagina, quan el ruixim ja s'ha perdut, i l'herba. Però prospera la memòria alta d'aquell teu cos capvespre estès d'almivars i de la mar que t'irrandava tota.

De nin, em feia por trencar papers; pensava que plorava i es morien; ara, i ho intent (mira'm el gest d'actor, que prova teatralitzar absències amb màscares veuillesants múltiples), tampoc puc esquecer el teu record. Només em queden ulls deshabitats. Resulta absurd: al final som imatges d'una realitat que no ens pertany, i simulam comprendre i acceptam les velles regles de partides falses. Ja ho veus, ets un moment indefinible, aquella eternitat perduda sempre que esdevindrà nostàlgia de pedra, el territori inzúber on bastir un paradís encès d'aldoses i aigua, una mentida per cercar memòries de mans canades plenes d'assutzeses. Fer acabar, tan sols et dic adéu: tot seguirà essent el mateix fumer, però tu i jo no som aquells d'abans, perquè, ara, sense dubte, ens sabem. Novembre 1985